

MAINE COON

Juhlalehti

Maine Coon

30-vuotisjuhlalehti

Ilmestynyt joulukuussa 2021.

ISSN 2342-1339

Paperinen lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Painosmäärä: n. 350

Päätoimittaja, lehden toimitussihteeri ja taitto

mainecoon.lehti@gmail.com

Juhlalehden päätoimittaja Milla Puikkonen

Juhlalehden taittaja Heidi Arvonen

Aineisto-ohjeet

Kaikki lehden materiaali toimitetaan osoitteeseen

mainecoon.lehti@gmail.com

Ilmoitukset ja mainostiedustelut

markkinointi@mainecoon.fi

Kotisivut

www.mainecoon.fi

EC Guldakse's Tequila Sunrise "Peukku" oli Suomen ensimmäinen Maine Coon.

Sisällysluettelo

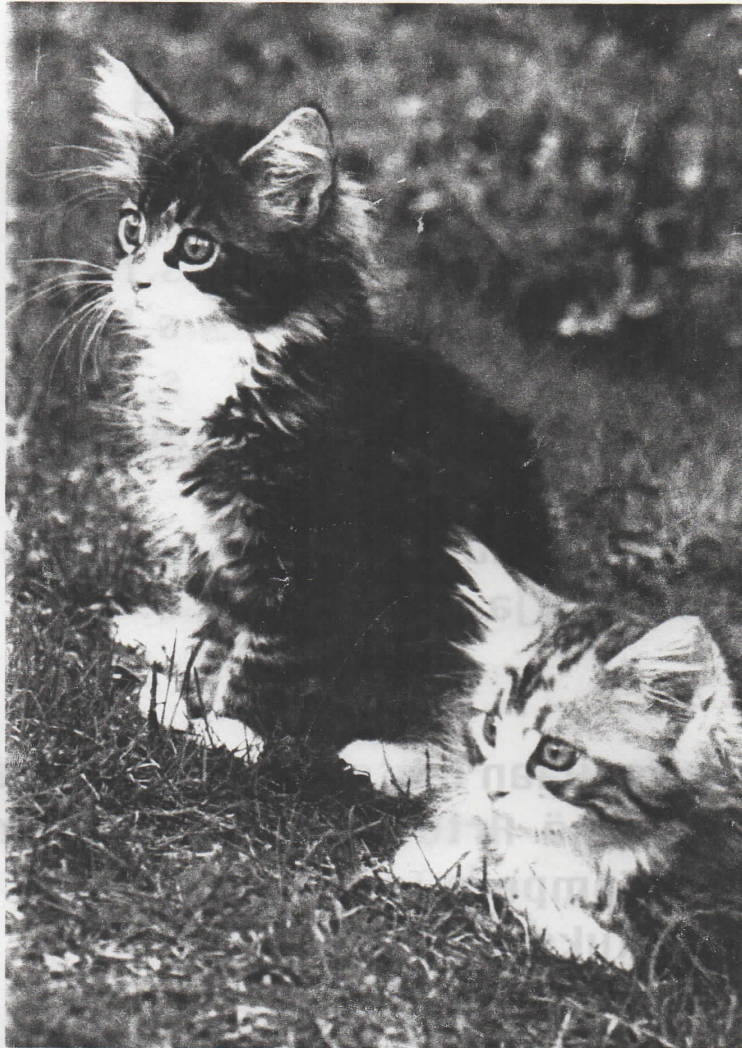
- 4 Maine Coon -kissan alkuperästä on monenlaisia tarinoita
- 8 Ikinuori Saaga
- 12 Harhaluuloja vuodelta 1993
- 14 Historian havinaa
- 20 Puolipitkäkarvakissan pesu vuosimallia 1998
- 22 Tuomarien muistoja Maine Cooneista
- 28 Maine Coonin turkinhoito

Kansikuvassa:

Yhdistyksen maskotti, taiteilija Emilia Leino

MAINE COON

SF MAINE COON RY:N JÄSENLEHTI N:O 1 / 1992

MAINE COON -KISSAN ALKUPERÄSTÄ ON MONENLAISIA TARINOITA

Teksti on Suomen Maine Coon -kissat ry:n Kasvatuksen tavoiteohjelmasta.

Viikinkikissan on piirtänyt Emilia Leino.

Rotu on löydetty Mainen osavaltiosta ja siksi nimessä on Maine, joka viittaa rodun synnyinseudulle, Yhdysvaltojen koillisimpaan osavaltioon. Ensimmäiset Maine Coon -kissat olivat ruskeatiikereitä, joiden tuuhea raidallinen häntä muistutti paljon pesukarhun häntää. Kuten pesukarhu, Maine Coon ei myöskään arastele vettä ja kun päälle lisätään kissalle tyypillinen taipumus nousta takajaloilleen ympäristöä tarkkailemaan, on aikoinaan syntynyt uskomus, että Maine Coon olisi pesukarhun ja kissan risteymä. Tämä on geneettisesti mahdollista. Tarina on kuitenkin varsin yleisesti tunnettu ja se on osa rodun historiaa, sillä tästä legendasta uskotaan olevan lähtöisin rodun nimen loppuosa "Coon" (raccoon = pesukarhu). Toinen risteymään perustuva oletus on, että Maine Coon olisi ilveksen ja kissan risteymä, koska Maine Coon muistuttaa ilvestä tupsukorvineen. Kissan ja ilveksen risteymät ovat harvinaisia, mutta eivät täysin mahdottomia.

Erään teorian mukaan Maine Coon on vuonna 1000 viikinkien laivassa Uuteen Englantiin matkustaneen norjalaisen metsäkissan jälkeläinen. Mantereella ei tiettävästi ole ollut tuolloin alkuunkaan kissoja, ei kotikissoja eikä villikissoja, kuten Euroopassa. Vaikuttaa siltä, että ennen eurooppalaisten asettumista alueelle ainoat kissaeläimet, joita siellä alkuperäisenä olisi ollut olivat puuma ja ilves, joista ei ollut kotieläimeksi. Vaikka viikinki Leif Erikssonin miehistöllä on tuolloin ollut mukanaan kissoja, niitä luultavasti olisi ollut liian vähän luomaan Maine Coonin alkupopulaatiota mantereelle, jossa ei alkujaan ollut kesykissoja lainkaan.

Eräs tarina kertoo, että Maine Coon on lähtöisin kuudesta kuningatar Marie Antoinette'n pitkäkarvaisesta lemmikkikissasta. Tarinan mukaan, kun Marie Antoinette oli aikonut paeta Ranskasta merimieskapteenin Cloughin avulla, hän lähetti kissat Ranskan vallankumouksen aikana Wiscassettiin, Maineeseen. Tarinan mukaan kissat olisivat turvallisesti päässeet Uuteen Eng-

lantiin, jossa alkoivat lisääntyä. Jälleen on tietenkin vaikea uskoa, että muutama pitkäkarvakissa olisi sadassa vuodessa voinut vaikuttaa paikalliseen kissapopulaatioon niin voimakkaasti, että siitä olisi kehittynyt vuonna 1793 Mainen kissa.

Sitten on vielä tarina kapteeni Coonista, joka matkusteli Uuden Englannin osavaltioissa kauppalaiivan kapteenina 1800-luvun alkupuolella. Tarinan mukaan kapteenin pitkäkarvaiset kissat seurasivat häntä kaikkialle. Kun kapteeni lähti aluksestaan, samalla mairinnousulla hänen kissansa parittelivat satakymmenten kanssa, sinä aikana, kun hän kävi kauppa paikallisten kanssa. Kun yhdeksän viikkoa kapteenin vierailun jälkeen paikalliseen kissapopulaatioon alkoi ilmestyä pitkäkarvaisia pentuja, oli tuumattu ”jälleen yksi Coon-kissa!”

Todennäköisimmän syntyteorian mukaan, kun asutus levisi Uuteen Englantiin, kulkeutui laivojen mukana uudelle mantereelle myös kissoja. Kapteeni Coonin lailla monilla aluksilla on varmasti mukana ollut myös kissoja. Nykyinen Maine Coon olisi siten kaikkien näiden englantilaisten, viikinkien ym. merimiesten laivakissojen jälkeläisistä syntynyt risteys. Rotu kehittyi mantereelle, jossa ei alkujaan tiedetä olleen kesykissoja eikä villikissalajeja.

Mainen osavaltiossa talvet ovat ankaria ja kylmiä. Kova ilmasto todennäköisesti muovasi Maine Coonista vahvan ja sääkestävän kissan. Maine Coon on syntynyt luonnonvalinnan tuloksena ja vain vahvimmat ja suurimmat kissat, jotka olivat sopeutuneet noihin ilmasto-olosuhteisiin, pystyivät selviytymään ja lisääntymään. Silloisissa olosuhteissa, ihmisen miellyttämisen taito, älykkyys ja kyky hankkia oma elanto saalistamalla tehokkaasti haittaeläimiä, ovat todennäköisesti olleet avainasemassa, vapaana eläneen kissapopulaation kannalta.

Kerrotaan, että jo 1850-1860-luvulla maanviljelijät kertoivat tarinoita ja kehuskelivat Mainen kissansa voimista ja älykkyydestä. Ko. vuosikymmenien aikana nämä samat viljelijät aloittivat maatalousmessuilla oman kissanäyttelynsä Skowhegan Fair, joissa Maine Coonit eri puolilta aluetta kilpailivat tittelistä "Maine State Champion Cat".

Mustavalkoisen Maine Coon kissan osaomistaja E.R. Pierce on dokumentoinut kotikissan historiaa Yhdysvalloissa ja siten myös Maine Coonin historiaa. Hänen mukaansa Mainen kissoja, kuten niitä silloin kutsuttiin, esiintyi jo vuonna 1870 näyttelyissä Chicagon länsipuolella. Luonto oli siis muovannut komean kissan, jonka myös ihmiset olivat huomanneet. Maine Coon olikin suosittu kissa Bostonin ja New Yorkin alkuaikojen kissanäyttelyissä. Varhaisimmista näyttelyistä tunnetuin ja suurin pidettiin New Yorkin Madison Square Gardenissa toukokuussa 1895. Näyttelyn voitti ruskea tabby-naaras Maine Coon nimeltä Cosey, jonka omisti rouva E. N. Barker.

1900-luvun alussa Yhdysvaltoihin vietiin persialaisia ja siamilaisia, jolloin alueen oma rotu Maine Coon unohdettiin lähes

tyystin seuraaviksi 50 vuodeksi. Vähitellen Maine Coonit hävisivät näyttelyistä ja niitä pidettiin maalaiskissoina, jotka eivät sopineet "kissa-aatelin" joukkoon. 1960-luvun lopulla maailman kissajärjestöt hyväksyivät rodun. Eurooppaan ensimmäiset Maine Coonit tulivat 70-luvun puolivälissä. Maine Coon on 10.4.1985 julistettu Mainen osavaltion kansalliskissaksi. Suomeen ensimmäiset Maine Coonit saapuivat vuonna 1989.

Suomeen ensimmäiset Maine Coon kissat toi Anja Lintuneva Tanskasta vuonna 1989. Hän oli myös ensimmäisen suomalaisen Maine Coon -pentueen kasvattaja. Huvikummun kissalaan tulivat ensimmäisinä naaras Blue-Bell af Bamsebo ja uros Guldfakse's Tequila Sunrise. Hieman myöhemmin Huvikummun kissalan kasvatuskäyttöön saapuivat mm. Kylie Child of Maine ja Löve Hulen's Tiffany. Alun vuosina 1989-1991 rekisteröitiin Suomen Kissaliittoon 44 Maine Coonia. Näistä oli 11 tuonteja ja 33 Anja Lintunevan kasvattamaa pentua.

Rotu alkoi saavuttaa nopeasti suosiota, ja vuonna 1992 rekisteröitiin Maine Cooneja jo 81, joista tuonteja yhdeksän ja kasvattajakin oli jo seitsemän. Tuontikissojen määrä on lähtenyt nousuun vuonna 2003, jolloin niitä rekisteröitiin Kissaliittoon 20.

Vuodesta 2004 eteenpäin on Maine Cooneja rekisteröity yli 200 kissan vuosivauhtia. Tuontikissojen määrä kasvoi tasaisesti. Vuosi 2010 oli runsaiden tuontien vuosi, silloin Suomeen tuotiin 47 Maine Coonia. Tästä on jatkettu 20-30 kissan tuonin vuosivauhtia, kunnes taas vuonna 2019 tuotiin 43 kissaa. Kokonaisrekisteröintimäärien suhteen vuodet 2012 ja 2019 ovat olleet ennätysvuosia (Kaavio 1).

Rodun suosio on kasvanut ja Maine Coon olikin Suomen Kissaliiton rekisteröinneissä vuonna 2019 eniten rekisteröity rotukissa. Tuolloin rekisteröitiin Suomen Kissaliittoon 595 Maine Coonia. Useimmiten Maine Coon on ollut sijalla kaksi, Ragdollin ollessa suosituin. Sukupuolijakauma rekisteröinneissä menee lähes tasan, naaraita on rekisteröity hieman vähemmän. Kissaliiton alaisuudessa Maine Coon rotua kasvattavia kissaloita on ollut otanta-aikavälillä 1989-2020 yhteensä 237. Vuonna 2020 Suomen Maine Coon -kissat ry:n jäsenenä oli 70 kasvattajaa.

Kaavio 1: Maine Coon kissojen rekisteröinnit Suomen Kissaliittoon (FIFe)

Suomen Maine Coon -kissat ry ja sen historia

Suomen Maine Coon -kissat ry on ainoa aktiivisesti toiminut Maine Coon -rotuyhdistys. Se sai alkunsa Pälkäneellä 17.8.1991. Silloin nimeksi ehdotettiin SF-MAINE COON r.y., allekirjoittajina Anja Lintuneva, Leena Raitio-Munne ja Marja-Riitta Tapaninen. Huhtikuussa vuonna 1992 yhdistys järjesti jo ensimmäisen esittelynäyttelyn Pälkäneellä ja jäsenlehti alkoi ilmestyä kaksi kertaa vuodessa. Yhdistys jakoi valmistuneille ja paneelikkisille pokaaleja. Ensimmäinen ulkomaantuonti, Guldfakse's Tequila Sunrise, valmistui Eurooppa Championiksi 6.9.1993. Yhdistys hyväksyttiin yhdistysrekisteriin ja nimi vaihtui Suomen Maine Coon -kissat ry:ksi.

Ensimmäisen kymmenen vuoden aikana yhdistys oli runsaasti esillä erilaisilla messuilla. Rodun suosio oli valtaisa ja moni uusi harrastaja löysi rodun tätä kautta. Vuonna 1999 tuli 10 vuotta ensimmäisen Maine Coonin saapumisesta Huvikummun kissalaan Suomeen. Sen kunniaksi järjestettiin Maine Coonien erikoisnäyttely Mikkelissä 27.3.1999, yhteistyössä Itä-Suomen Rotukissayhdistyksen – ISROK:n – kanssa. Tässä näyttelyssä rodun Suomeen tuoneesta Anja Lintunevasta tehtiin yhdistyksen kunniajäsen.

Yhdistys on pyrkinyt järjestämään vuosittain tapahtumia ja terveysaiheisia luentoja jäsenilleen. Yhdistyksellä on takanaan vuosia, jolloin talkoolaisia ja innokkaita hallituksen jäseniä olisi ollut reilusti tarjolla ja vuosia, jolloin tekijöitä ei juuri ole löytynyt. Vuonna 2004 yhdistyksellä oli jäseniä noin 270 ja yhdistyksen piirissä olevia kasvattajia 43. Vuonna 2020 jäseniä oli 299 ja kasvattajajäseniä 71. Suomessa ei Suomen

Kissaliiton kanssa yhteistyössä toimi muita aktiivisia Maine Coon -rotua harrastavia yhdistyksiä. Yhdistyksen alaisuudessa on useita vuosia toiminut terveystyöryhmä ja vuoden 2020 alusta kasvatuksen tavoiteohjelman työryhmä.

Suomen Maine Coon -kissat ry:n tarkoituksena on kannustaa ja tukea terveen Maine Coon -kissarodun kehittymistä alkuperäisen standardin hengessä. Samalla se haluaa edistää Maine Coon -kissojen kasvatusta, tunnetuksi tekemistä sekä toimia rodusta kiinnostuneiden yhdyssiteenä. Tarkoituksen toteuttamiseksi yhdistys pyrkii harjoittamaan tiedotus ja neuvontatoimintaa, ylläpitää rotuesittelypöytä kissanäyttelyissä, järjestää esittelynäyttelyjä ja ylläpitää yhteyksiä ulkomaalaiseen kissaharrastajiin. Yhdistys voi myös tarjota jäsenistölleen vapaaehtoisia erillispalveluja harrastus- ja kasvatustoiminnan tueksi.

Kuvassa Suomen ensimmäinen Eurooppa Champion Maine Coon Guldfakse's Tequila Sunrise.

Maine Coon

Jos olette nähnyt kuvia ensimmäisistä noniisi Maine Cooneista, aivan selvästi huomaat eron, mitä rodun tyyppissä on tapahtunut, eritoten päässä. Kuinka näin on päässyt käymään, siihen on varmasti sata syytä?

Onneksi vielä nykyäänkin Maine Coonin standardi on niin väljä, että erilaiset Maine Coon-lookit sallitaan. Jokainen kasvattaja luo sellaisen kissan, mikä hänestä on oikea.

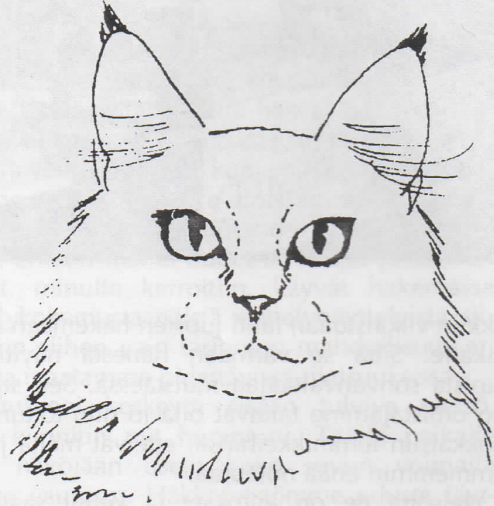
Käytän tässä artikkelissa rva Gowerin piirroksia sekä FIFe:n standardia, hiukan myös CF ja TICA:n standardeja.

A:n

Pää

Korvat ovat yhtä pitkät kuin pituus kulmakarvasta päälle. Yhden korvanmitan päässä toisistaan. Poskipäät korkeat. Silmät sijaitsevat yhden silmänmitan päässä toisistaan.

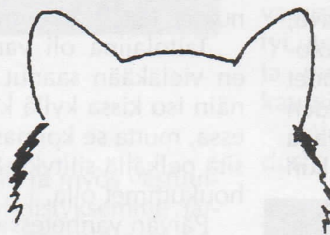
Kauluri alkaa jo korvien takaa. Päänseudun karvat juuri tekevät Maine Coonista puolipitkäkarvan.

Korvat

liian lähekkäin

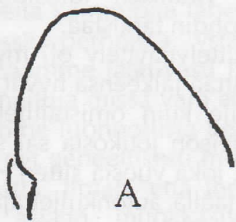

liian kaukana toisistaan ja pienikokoiset

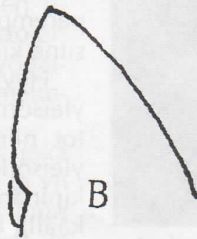
Korvat ovat suuret kooltaan. Nuorilla korvat ovat sijoittuneet korkealle päälle ja ovat lähekkäin, mutta iän myötä välimatka kasvaa.

Korvien sisällä kasvaa karvaa, joka ylettyy yli korvan ulkoreunan vaakasuorassa. Millään muulla rodulla ei ole yhtä pitkiä ja tuuheita karvoja korvissa.

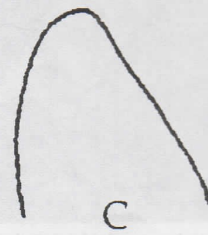
Korvien muoto

liian lyhyt ja pyöreä

liian terävä

oikea, lievästi pyöreä pästään

Ikinuori Saaga

Jutussa tutustumme Saagaan, joka on vuonna 2021 melkein yhtä iäkäs kuin yhdistyskin - jo yli 20-vuotias!

TEKSTI & KUVAT: Anne Hemmi

Saaga 8-vuotiaana vuonna 2009

Olin tutustumassa toiseen rotuun erään kasvattajan luona vuonna 2001, kun katseeni liimautui kirjahyllyssä makoilevaan Maine Cooniin. Mikä kissa! Sen kauniit piirteet ja katse lumosivat minut. Päätös oli tehty ja tiesin, mitä olin etsinyt. Lopullisesti minut hurmasi tyttöpentu, joka syntyi Danahill's-kissalaan Imatralle. Teimme pitkän reissun Turusta ja saimme tuoda kotimme suloisen, tassun käden päälle nukkumaan mennessä laittavan pikku-Saagan, Danahill's Ding-a-Lingin.

Saagan kaveriksi haimme pian Bluestream's-kissalasta Kuopiosta somalityttö Vegan. Sekä Saaga että Vega ovat molemmat täyttäneet jo 20 vuotta, ovat onnellisia ja ihania ja nauttivat elämästään. Perheeseemme kuuluvat itseni ja kissojen lisäksi tyttäreni Kaisla (15) ja Maria (25).

Saaga on suvereeni heitto- ja noutopeleissä ja on tosi hyvä läimimään paperitolloja tassumailallaan. Pienet esineet putoilevat kivasti viipyillen pöydän reunalta.

Kulahtanein vanha pahvilaatikko on Saagalle rakas nukkumapaikka päivisin ja laatikot ovat muutenkin vastustamattomia. Yöt me nukumme samassa sängyssä ja joskus mietinkin, että on tässä tuuheat "kainalokarvat", kun molemmissa kehrää kissa. :) Saagan kanssa meillä on ainainen kisa tyynystä, sillä usein se valtaa oman tyynyni yön aikana, vaikka on sillä omakin.

Korvien hieronta on Saagan rakastama jokapäiväinen rutini ja kiireetön läheisyys on molemmille kissoille tärkeää. Molemmat ovat luonteeltaan lempeitä ja tarvitsevat ja antavat paljon läheisyyttä ja huomiota.

Saaga on tätä kirjoittaessani 20 vuoden ja 4 kuukauden ikäinen. Molemmat kissat ovat saaneet olla terveinä, eikä kummallakaan ole lääkityksiä. Ne tykkäävät kovasti ulkoilusta ja pääsevätkin kanssani ulos lähes päivittäin suojaiselle ja rauhalliselle piha-alueellemme haukkaamaan heinää ja makoilemaan auringossa. Ne poikkeavat usein kukkapenkissäni kasvavan aitokissanmintun luona kiehnäämässä. Kissat ovat oppineet positiivisen ehdollistamisen kautta siihen, että kuljemme aina yhdessä eikä niiden ohjaamiseen tarvita katsetta tai leppoisaa jutustelua kummempaa komentoa.

Kaksikymppisten katset ovat yhä kirkaat ja ruokahalu hyvä. Ikäänntyminen on tuonut tullessaan yleisiä vanhuuden vaivoja ja elämänrytmin rauhoittumista. Saaga kyllä hyppää vielä itse sängylle ja sohvalle, mutta keittiön tasolle se ei enää pääse. Ikinuorelta Vegalta sekin hyppy sujuu yhä vaivatta. Liekö yksi pitkän iän salaisuus, että vanhassa puutalossamme on kolme kerrosta, ja niitä päivittäin kulkiessaan kissatkin ovat tulleet tehneeksi säännöllistä ”porrastreeniä”.

Monipuolinen ja vaihteleva ruokavalio on ollut meille tärkeää. Kissat ovat syöneet pitkän elämänsä aikana hurjat määrät possun- ja broilerinsydämiä, muikkua, silakkaa ja haukea, lohennakkaa, piimää ynnä muuta. tasapainoisessa suhteessa, ja myös teollista kuiva- ja märkäruokaa on aina kulunut näiden

ohessa. Kauppahallista haetaan välillä erityisherkuksi naudan maksaa ja ”myyränkokoinen”, eli pieni kimpale, riiputtamantonta nautanpaistia.

Olemme joka päivä kiitollisia rakkaista killeistämme. Olipa kissan elämä pitkä tai lyhyt, molemminpuolisen rakkauden, hellän kosketuksen ja läsnäolemisen kautta ne kasvavat erottamattomaksi osaksi meitä itseämme ja jäävät asumaan sydämiimme.

Saaga (14 vuotta) ja syksyinen maastopuku 2015

Saaga (11 vuotta) ja kylmä lokakuu vuonna 2012

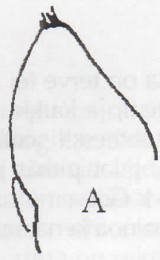

Saaga (11 vuotta) ulkoilemassa lokakuussa 2012

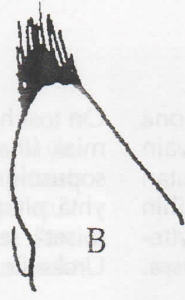

Saaga 15-vuotiaana vuonna 2016

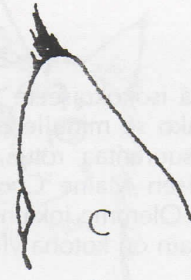
Ilvestupsut

liian niukat

liian tuuheat, katse kiinnittyy liiaksi korviin

oikeat

Noviiseilla ei ollut ilvestupsuja, vaan ne ovat jalostuksen tuote. Ilvestupsut ovat toivottavat, mutteivät pakolliset.

Silmien muoto

liian pyöreät eikä vinoutta tai kallistusta

liian vinot, liian mantelinmuotoiset

yläosa suora

oikein, lievästi kallellaan ja ovaalinmuotoiset

Silmät sijoittuvat vinosti korvan ulkoreunaa kohden. Kirkas väri toivottava. Turkin ja silmien värillä ei ole yhteyttä. Silmät ovat vihreät, keltaiset tai kuparinväriset ja lisäksi valkoisilla kissoilla voi olla siniset tai eriväriset silmät.

Silmien sijainti

liian lähekkäin

liian etäällä

oikein

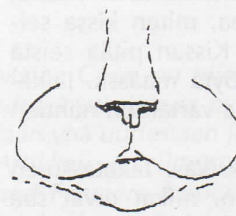
Kuono

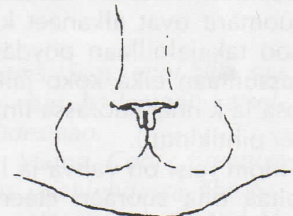
liian kiilamainen, norskimainen

leuka liian massiivinen ja liian neliö, näyttää koiramaiselta.

viiksityynyt liian hallitsevat, jolloin leuka kaatoa

oikein, viiksityynyt tasapainossa nenän kanssa. Leuka lievästi kaareva.

HARHALUULOJA VUODELTA 1993

Harhaluuloja:

Harhaluulo I

Kun yksilöllä, jota aiotaan käyttää siitokseen on jokin rakennevirhe (esim: heikko leuka, pitkä selkä tms.) on sille siitoksessa käytettävä parneria, jolla on vastakkainen virhe.

Oikaisu:

Virheitä ei koskaan korjata vastakkaisella virheellä, vaan partnerilla se on tältä osin oltava täysin virheetön, jotta korjaantumista tapahtuisi. Tosin onko yleensäkin järkevää käyttää siitokseen rakenne- tai tyyppi- virheistä yksilöä!

Harhaluulo II Uros periyttää 60 % ja naaras 40 %.

Oikaisu:

Biologian lakien mukaan jälkeläinen saa vanhempiensa perimän suhteessa 50:50, joten yllä oleva väittämä ei pidä paikkaansa.

Harhaluulo III

Kun käytetään tittelikissoja siitokseen, saadaan tittelijälkeläisiä.

Oikaisu:

Mikään ei ole niin varmaa kuin epävarmaa. Vaikka pyritkin valitsemaan parhaat mahdolliset yksilöt siitokseen, ei tulos välttämättä ole niin hyvä kuin voisi olettaa. Yksilöillä näkyy fenotyypissään (ulkoasu) vain osa niistä ominaisuuksista, joita ne voivat periyttää, joten jälkeläiset voivat periä myöskin sen piilossa olevan (ei välttämättä aivan niin hyvän) puolen perimästä. Tällä ei kuitenkaan tarkoiteta sitä, että siitokseen ei pitäisi käyttää näyttelyvoittajia, vaan sitä, että ei pitäisi asettaa liian suuria odotuksia valituille yhdistelmille. Kun uusitaan sama yhdistelmä, voi tulos olla huomattavasti parempi, kuin mitä se oli ensimmäisellä kertaa. Jalostus on asia, jossa mikään ei ole niin yksinkertaista. Vaan asiat ovat huomattavasti mutkallisempia eikä mitään helppoa perussääntöä ole. Kasvattaja voi vain hitaasti puurtaa ja yrittää tehdä parhaimpansa.

Harhaluulo IU

Jos pennuissa on virheitä, uros on ne niille periyttänyt.

Oikaisu:

Eivät kaikki virheet välttämättä tule uroksen puolelta, vaan ne voivat tulla myöskin naaraan puolelta tai olla yhdistelmä kummankin mahdollisista piilossa tai näkyvillä olevista virheistä. Mikäli on syytä olettaa, että toinen vanhemmista mahdollisesti periyttää jotakin perinnöllistä haittaa tms. on syytä olla käyttämättä sitä siitokseen. Tämä voidaan kuitenkin testata takaisinristeytyksellä useamman jälkeläisensä kanssa (jos kyseessä resessiivinen geeni). Huomaa kuitenkin, että sukusiitokseen tarvitaan SRK:n rotutoimikunnan lupa, jo ennen siitoksen tapahtumista. Jos kyseessä on dominoiva geeni, yksilöstä näkyy se jo itsestäänkin.

Harhaluulo U

Naaras, jolle on kerran tullut vahinkopentue, on pilalla eikä sille enää voi tulla puhtasrotuisia pentuja.

Oikaisu:

Kissa ei säilö spermaa, kuten eivät mitkään muutkaan nisäkkäät. Joten kun sille seuraavan kerran valitaan oman rotunsa yksilö partneriksi se saa puhtasrotuisia pentuja. Esimerkki ihmismaailmasta: Jos valkoihoinen nainen saa mulatin kanssa lapsen, joka on tummaihoinen. Ja sen jälkeen lapsen valkoihoisen kanssa, on lapsi valkoihoinen vai kuinka.

Harhaluulo UI

Uros ei periytä naaraspuoleisille jälkeläisilleen naaraille kuuluvia ominaisuuksia (esim. maidontuotanto, synnytysvaikeudet, hoivaamisvietti). Naaras ei periytä urospuoleisille jälkeläiselle uroksille kuuluvia ominaisuuksia (esim. mahdollisuus piilokiiveksisyyteen).

Oikaisu:

Uros kantaa perimässään vastakkaiselle sukupuolelle kuuluvia ominaisuuksia, samoin naaras. Nämä ominaisuudet kulkevat mukana perimässä huolimatta siitä, mitä sukupuolta yksilö on ja periyttää ne jälkeläisilleen. Nämä ominaisuudet ovat yleensä aina polygeenien säätelemiä eli kvantitatiivisia, joten niiden periytyminen on heikompaa kun kvalitatiivisilla ominaisuuksilla. Siitä huolimatta ei ole syytä käyttää siitokseen kissoja, joiden suvussa on näissä ominaisuuksissa ongelmia, sillä ne kertovat mahdollisesta alkavasta degeneraatiosta.

Harhaluulo UII

Kun mustan ja valkoisen kissan yhdistää on tuloksena sinisiä.

Oikaisu:

Sinisten jälkeläisten saanti on mahdollista, jos kummatkin kissat kantavat perimässään diluutiotekijää. Mutta musta ei vaalennu valkoisella kuten esimerkiksi vesiväreillä maalattaessa, vaan ainoastaan silloin kun diluutiogeeni vaikuttaa homotsygoottina. Mustan ja valkoisen yhdistelmistä on mahdollista tulla monia muitakin värejä, varsinkin silloin, kun ei tiedetä valkoisen genotyyppiä, jolloin mikä tahansa sen perimässä oleva väri voi tulla esiin pentueessa. Tai vastaavasti muissa myöhemmissä sukupoluvissa.

Seuraavan artikkelin on koostanut ja taittanut Elise Rämö omista lehtileikkeistään ja kokoelmistaan. Elise teki ja taittoi yhdistyksen jäsenlehteä lähes kymmenen vuotta!

KUVAT: Elise Rämö & Kristian Seppälä

Toisen sivun kuva Anja Lintunevasta on peräisin vuonna 1995 julkaistusta maakuntalehdestä.

Elise Rämö ja EC&EP Essiagan Apassi

Olen Elise Rämö, pitkänlinjan kissaharrastaja. Ensimmäiset rotukissani kaksi persialaista hankin vuonna 1974.

Harrastus vei mukanaan ja seuraavana vuonna minut valittiin vasta perustetun Pirokin ensimmäiseen hallitukseen.

Ensikohtaaminen

Maine Coon- kissan kanssa

Olimme 1992 menossa tyttäreni Annikan kanssa yleisurheilukisoihin Ratinaan ja päätimme matkalla poiketa näyttelyssä Pirkkahallissa.

Näyttelyhäkissä istui kissa, jonka korvat hipoivat häkin kattoa. "Kato mikä kissa!", sanoin Annikalle. Kissa oli Terroristi, hopeatabby cooniuross. Kysyin Anjalta, että "onko tämän

Powercat Maine Buick "Igor". Tein tästä kuvasta yli metrin kokoisen julisteen, joka seisoi usein näyttelypaikoilla vetämässä yleisöä

Historian harinaa

rotuisia pentuja jo Suomessa?" Anja vastasi, että "tässä olisi vapaana yksi hopeatabby uross.

Yleisurheilukisojen jälkeen palasimme takaisin näyttelyyn ja niin meille muutti Powercat Maine Buick "Igor". Kotona odotti häntä samankäiset emonsa hylkäämät kotikissapennut. Igorista tuli hyvä "äiti" ja kolmikko piti yhtä koko elämänsä.

Isoja kissoja taloon

Kissakuumetta jälleen ilmassa, olimme Igorin kasvattajan kanssa näyttelyssä Turussa vuonna 1993 ja siellä oli kilpailemassa punainen coonipentu Huvikummun Obelix "Otto", jonka kirveellä veistetyistä ilmeistä pidin. Punainen väri oli kuitenkin pieni kompastus, kun en oikein tienynyt pidinkö siitä väristä vai en. Olimme kuitenkin alustavasti varanneet toiselta kasvattajalta punaisen pennun ja päätimme, että jos se tänään voittaa, niin otamme sen. Niin meille muutti Essiagan Apassi, vaikka olikin punainen.

Seuraavaksi halusin mustavalkoisen coonin. Miksi mustavalkoinen? sen värinen oli kotikissani "Otto Kivivuori", joka joutui naapurin pahoinpitelemäksi ja jouduttiin lopettamaan. Sen jälkeen minun kissani ovat ulkoilleet valjaisa, tarhassa tai rattaissa.

Mustavalkoisen kissan saanti ei ollut ihan yksinkertaista, kun niitä ei ollut. Mainesta oli jo tulossa kissa, mutta Venäjän läheisyyden takia he eivät halunneetkaan kissaa lähettää. Viimein löytyi jenkkitaukainen Ame-

rican Beauty's Magnum Hollannista. Mutkia tuli heti senkin matkan alussa, kun valitsemani kissa osoittautui eläinlääkärin lopputarkastuksessa tyttöksi. Hakijana toiminut Mari Jokiaho kuitenkin järjesteli asioita niin, että matkakopassa saapui Manu. Samalla lennolla tuli Juvosen Tertulle Juno.

Manu ja Apassi tekivät molemmat pitkän näyttelyuran valmistuen EC&EP-tittleihin. Kissat elivät pitkän ja terveen elämän Manu jopa 18-vuotiaaksi.

Jellonan Iron Maiden "Porkkana" syntyi 2005 tyttäreni ensimmäiseen pentueeseen ja oli väriiltään punatabby naaras. Harvinaisuus siihen aikaan niimpä Maria Eklin-Dahlman totesi,

Jellonan Iron Maiden 14-vuotissyntymäpäivänään

American Beauty's Magnum valmistui EC:ksi Pirokin näyttelyssä. Diplomeita jakamassa Saara Matero ja Veikko Saarela. Taustalla taulut, joihin kissojen tulokset ennen merkattiin.

että "kait jätätte tuon tytön itselle?". TYTTÖ, jonka automaattisesti olimme pojaksi ajatelleet. Niin Porkkana jäi kotiin. Ensimmäiset HCM-testit ilmestyivät markkinoille ja yllätys oli suuri, kun testin tulos oli positiivinen. Jalostuskissaa siitä ei tullut ja kaksivuotissultrassa todettiin rajatapauksena ilman lääkitystä. Porkkanalle tehtiin kuudes ultra 12-vuotiaana ja se yllättäen todettiinkin terveeksi?!

Porkkanan rekkarista löytyy myös Apassin nimi viidennen sukupolven kohdalla. Porkkanan menettäminen viime kesänä lähes 16-vuoden iässä oli kova pala.

Jellonan kolmas pentue syntyi 2008 ja siihen Jellonan Forest Gump, joka

oli iso, hyvä tyypinen. Muutamaan kategoriavoittoon päättyi senkin näyttelura "onko pakko jos ei tahdo". Ei ole, sillä rakkaitahan te olette täällä kotona.

Kissakuume iski jälleen 2012, jolloin näin Hiltusen Jaanalla punavalkeisen Escapes Xeronimon "Narnian" ja kissavahvuutemme lisääntyi yhdellä kollilla.

Viimeisenä coonina Latviasta saapui BBMC Galaxy Star "Taika", kilpparidiiva, joka piutpaut välittää siitä, että minä haluaisin sen kanssa lähteä näyttelyyn.

Siitä olen kuitenkin iloinen, että kaikki edesmenneet kissani ovat saaneet elää viidentoistavuoden paremmalle puolelle.

Tapasitko Anja Lintunevaa?

Anja Lintunevan tapasin em. kissanostoreissulla sekä myöhemmin samana vuonna yhdistyksen joulujuhlissa, jotka pidettiin Anjan ja Hemmon kotona Pälkäneellä.

Anjasta puhuttaessa tulee mieleen PR-nainen, joka kissat kainalossa painui lehtien toimituksiin, aneli ja neuvotteli yhdistykselle palkintoja kissoille, esittelynäyttelyihin yms. Anjan kotona pidettiin yhdistyksen kokouksia ja muitakin kissatapahtumia.

Elomessut olivat tapahtuma, johon oli oikein tunkua päästä mukaan. Meidän asuntovaunusta tuli kahvinkeitto- ja ruokapiste viikonlopun esittelijöille useampana vuonna.

Samaa "kissat kainalossa" maailmalle käyttimme myös myöhemmin ja palstatilaa lohkesi useinkin etusivulta ja se tiesi yleisöä näyttelyyn. Parhaita olivat pienemmät kaupungit, jossa ei ollut paljon tapahtumia.

Mieleen painuvimmat muistot harrastuksesta, jotka liittyvät Maine Cooniin?

Näyttelyitä oli harvakseltaan nykyiseen verrattuna. Samoin matkustaminen kissan kanssa ulkomaille. Yhteiset bussimatkat olivat yleisiä, neljä viisi bussilastillista ihmisiä lähti Tallinaan, Viipuriin ja Pietariin. Rajat länteen päin olivat kiinni rabieksen vuoksi vielä pitkään.

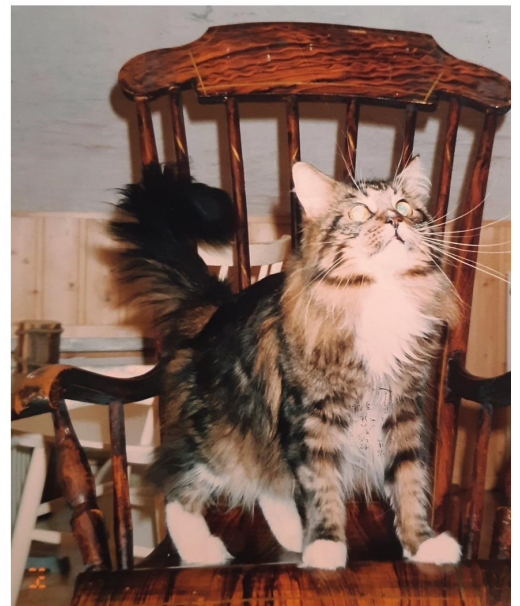
Itse olin Apassin ja Manun kanssa Moskovassa, jossa ne edustivat maine cooneja ja olivat vertailussa siperiankissan, joka silloin sai serttioikeudet.

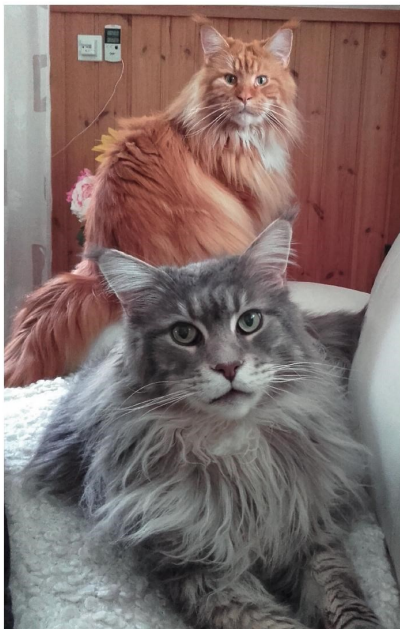
Anja Lintuneva esitteli maine cooneja taitavasti melkein missä tahansa ja sai näin ollen paljon palstatilaa uudelle kissarodulle Suomessa. Kuvassa Anja ja Terroristi

Mitä muistat Peukusta, Suomen ensimmäisestä maine coonista?

Peukku oli boheemi itsensä tunteva, hieman pelottavakin kissaherra. Se hyväksyi sinut tai sitten ei. Itse pitelin herraa sylissäni ja sain silittää, joten minut oli siis hyväksytty.

Tequila Sunrice "Peukku" oli Suomen ensimmäinen maine coon.

Osmo ja Narnia
Osmo täytti juuri 13 vuotta Narnia 9

Taika

Mitkä ovat mielestäsi parhaat ja huonoimmat maine coonin ulkonäön trendit?

Parhaana pidän sitä "kirveellä veistettyä" tiukkaa cooni-ilmettä. Uudelle vuosituhanneelta tultaessa boksia alettiin venyttää ja toisista kissoista tuli liukuotsaisia suden näköisiä kissoja. Seuraavana oli nämä extreme kissat, joilla korostettua oli kaikki. Nykyiset "pupukorvat" on mulle kauhistus. Maine coon on luonnonrotu niin sellaisena se pitäisi ulkonäöllisesti myös pitää.

Näyttelyt ennen ja nyt

Näyttelyiden alkutaipaleella kissat vietiin arvosteluun toiseen huoneeseen ja ovi laitettiin kiinni. Paikalla oli vain tuomari ja assistentti. Hän ei saanut edes kertoa arvostelun tulosta. Sihteeristön toimesta seteli kiinnitettiin arvosteluhäkkiin.

Näyttelyt olivat kaksipäiväisiä, ensimmäisenä päivänä arvosteltiin ja toisena oli paneli, kuten voittajanäyttelyt nykyään. Näytteilleasettajilla oli aikaa toisilleen ja myös yhteiset kuljetukset toivat kavereita yli roturajojen.

Nykyään näyttelyt ovat usein yksipäiväisiä, drive-in tai tuplaserti kisoja. Näytteilleasettajilla on aina kiire ja kotiin pitää päästä mahdollisimman nopeasti, jos kissa ei ole jatkossa. Aikaa jää vähemmän harrastusystävien kanssa kommunikoinnille.

Harrastaminen ennen ja nyt

Maine coon-yhdistyksen alkutaipaleella harrastajien yhteenhiileen puhaltaminen ja yhdessä olo olivat asialistalla ensimmäisenä. Pidettiin hauskaa, vaikka silloinkin näyttelyissä kilpailtiin. Yhdessä ideointiin ja toteutettiin rodun tunnetuksi tekemistä. Esittelynäyttelyitä pidettiin kolmekin vuoden aikana, eläinkauppojen ja kyläyhdistyksien tapahtumiin vietiin kissoja esille.

Itse en ole käynyt esittelynäyttelyissä moneen vuoteen, kun ei ole ollut sitä esiteltävää kissaa ja oma aika on 24/7 mennyt Jellonan kissahotellin pyörittämiseen.

Yhdistystoiminta ennen ja nyt

Cooni-yhdistyksen hallituksessa olen toiminut kaikilla muilla paikoilla, paitsi rahastonhoitajana ja sihteerinä.

Maine coon-lehti oli kaiketi eniten

Yhdistyksen kesäjuhlista vuodelta 1993. Kuvissa mm. Anja Lintuneva, Raimo Kivi, Katja Tallinen ja Pirkko Tallinen Vasemmalla Marjatta Koskenkangas, Mervi Ahlqvist ja Mervin äiti

Lehdistökierrokselta kuva vuodelta 2001 Lempäälän Sanomista. Annika Rämön vuoden ikäinen Kasmasiiniin Hiawatha, joka on näyttelyuransa alussa ja EC&EP Apassi näyttelyuransa lopussa. Tällä tempauksella saimme puolensivun verran näyttelynäkyvyyttä

Yhdistyksen syyskokous/joulujuhlat 1994 Anja Lintunevalla, Pälkäneellä. Maine coon-väki oli kuuluisa hyvistä pidoistaan niin joulu- kuin kesätapahtumissa

lähellä sydäntä, koska sitä tuli tehtyä monta vuotta. Niin ja olihan lehtien tekeminen ammattini yli 30-vuoden ajan. Samoihin aikoihin tein Kotikissayhdistys KOKIKsen lehteä sekä Kissa-lehteä, myöhemmin Birma- ja Pirock-lehteä.

Toimin myös vuosia Pirokin hallituksessa, mutta pari vuotta sitten jätin nuoremmille tilaa. Yhdistys/harrastustoiminnan kohokohtana pidän WW18 näyttelyä, jossa toimin yhtenä näyttelypäälikkönä toteuttaen myös näyttelyn pohjasuunnitelmat ja kartat. Saman pestin olen saanut nyt Pirokin järjestämään Scandinavian Winner 2022 näyttelyyn.

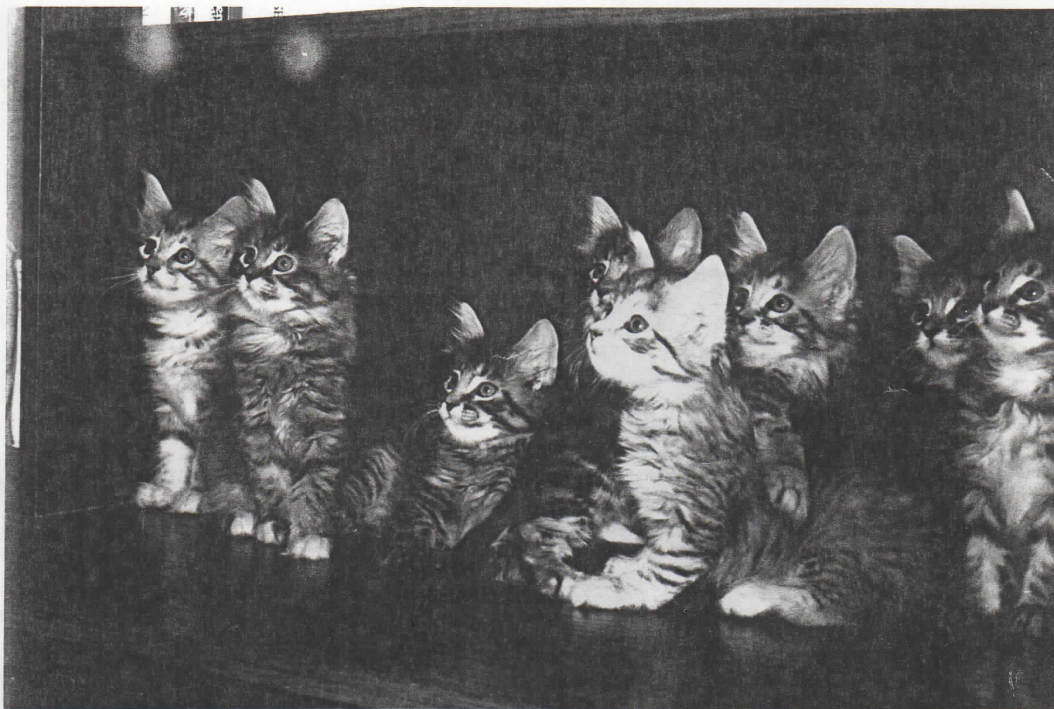
Talkootoiminnassa nykyään suurimpana ongelmana pidän yksinkertaisesti talkooväen vähyyttä. Kaikesta talkootoiminnasta pitäisi nykyään saada jonkinlainen korvaus, ilmaiseksi ei haluta tehdä enää mitään. Hallitukseen ei tahdota saada enää innokkaita tekijöitä mukaan. Tuntuu, että kaikkien aika on kortilla, mutta silti näyttelyiltä ja sen tekijöiltä vaaditaan koko ajan enemmän.

Mukavaa syksyä kaikille isojen kissojen ystäville!

Yläkuvasa 1999 kesäjuhlat Rantalän saunalla, Lempäälässä ja vasemmallä vuodelta 2002 Rämöltä Kangasalta.

Kuvista löytyy vieläkin harrastuksessa mukana olevia tuttuja kasvoja

Maine Coon lapsia jotka ovat Suomessa sulostuttamassa jäsentemme koteja. Laskekaapa montako Kylien pentua on?

Kylie Child of Maine valmistui Int. Ch. Pietarissa.
Om. Anja Lintuneva.

Huhtikuun Maine Aladin valmistui Ch. Helsinkiä.
Om. Ella Siirinen.

LÖYDÄTKÖ
TIEN
KORVASTA
KORVAAN ?
(A-B)

© SMT

PUOLIPITKÄKARVAKISSAN HOITO

PuolipitkÄkarvaisen kissan turkinhoidossa tärkeintÄ on sÄÄnnöllisyys ja se, ettÄ kissa totutetaan siihen pennusta alkaen.

TURKINHOITOVÄLINEET

VälttämättömiÄ turkinhoitovÄlitetÄ on metallikampa, joka on keskitiheÄ LisÄksi niin haluttaessa voidaan kÄyttÄÄ sopivankokoinen luonnonharjasharjaa. PuolipitkÄkarvan turkkiin ei kuulu laitta vauvantalkkia kuin korkeintaan esim. rasvahÄnnÄn hoitoon ja korvantauksiin. Hyvin hoidetulla ja ruokitulla kissalla turkki ei kaippaa muita erikoisjÄrjestelyjÄ kuin pesun tarvittaessa.

KAMPAAMINEN

Kampaa ensin korvantaukset, kaula ja kauluri. KÄÄnnÄ kissa selÄlleen ja kampaa koko vatsanpuoli hellÄvaraisesti unohtamatta kainaloita ja reisien sisÄpuolia. Takapuoli on yleensÄ kissoilla erittÄin arka paikka ja varsinkin uroksen kanssa saa olla varovainen. NÄissÄ paikoissa kissan iho on erittÄin ohutta ja herkkÄÄ, joten kampaa hellÄvaraisesti mutta pÄÄttÄvÄisesti. Kissan kyljet voit kammata pitÄen kissaa vuorotellen kummallakin kyljellä tai seisaaltaan kuten keskiselkÄÄ kammattaessa. Kissa kammataan yleensÄ myötÄkarvaan, mutta paikoitellen vastakarvaan kampaaminen poistaa irtokarvan parhaiten. Omat ja kissasi mieltymykset lÖytyvÄt ajan kanssa. PuolipitkÄkarvaisten kissojen turkki ei yleensÄ takkuunnu kovin helposti, joten kissa kammataan pari kertaa viikossa. KarvanlÄhdön aikaan pÄivittÄin.

PESU JA KUIVAUS

Kissa pestÄÄÄÄ vedellä ja shampoolla. Pesutiheys mÄÄrÄytyy turkin likaisuuden mukaan. NÄyttelykissa pestÄÄÄÄ aina ennen nÄyttelyÄ. KÄytÄ pesemiseen tunnettujen valmistajien kissashampoita. Kokeilemalla eri tuotteita ja laatuja lÖydät kissallesi sopivimman. PestessÄ kastele kissa kauttaaltaan kaulasta alaspÄin suihkulla tai ÄmpÄrissÄ. Vaahdota kasteltu alue shampoolla muistaen erityisesti rinnus, korvien alapuoli, kainalot, vatsa, takamus ja hÄntÄ. Varo kasvoja ja korvia koko pesun ajan. Huuhtele erittÄin huolellisesti. Puristele ensin liika vesi pois turkista ja kuivaa useammalla pyyhkeellä pyyhkekuivaksi. Kuivaa lopuksi hiustenkuivaajalla (totuta kissasi tÄhÄn jo pennusta alkaen) tai lÄmpöpuhaltimella kampaa tai harjaa apuna kÄyttÄen. Voit myös vuorotella puhalluksen ja kampaamisen kanssa. Turkki ei saa jÄÄdÄ kiharaksi, vaan kuivaamista on jatkettava niin kauan, ettÄ turkki on ihoa myöten kuiva. Kysy kissasi kasvattajalta rotukohtaiset turkinhoito-ohjeet.

KYNNET

Leikkaa kissan kynsien kÄrjet sÄÄnnöllisesti. Jos olet oikeakÄtinen, niin ota tassu vasempaan kÄteen ja paina peukalolla kynsi esiin tassusta ja leikkaa kynnen terÄvÄ kÄrkiosa pienillä kissojen kynsileikkureilla.

KORVAT JA KORVIEN ALUSET

Pyyhi kissan ulkokorvasta näkyvissä oleva vahaerite kuivalla tai korvanpuhdistusnesteeseen kostutetulla vanutupolla. Älä kaivele korvakäytävää - se vain kiihdyttää vahan eritystä ja ärsyttää korvaa. Tarkkaile korvie kuntoa esim. korvapunkkitartunta on yleinen. Korvapunkit voidaan häätää korvista ilman eläinlääkärillä käyntiä, osta apteekista Otita-Para -salvaa ja seuraa käyttöohjetta.

HAMPAAT, IKENET JA LEUKA

Tarkista säännöllisesti leuan puhtaus sekä hampaiden ja ikenien kunto. Vanhemmalla kissalla voi olla hammaskiveä ja ientulehdusta. Vähäiseen tulehdukseen voi auttaa penslaaminen esim. maustamattomalla Hibitaneliuksella. Hammaskivi ja jatkuva ientulehdus vaativat eläinlääkärin apua.

RASVAHÄNTÄ

Uroksilla ja joillakin naarailla erittyy rasvaa hännän tyven päälipuolelle. Laita öljytöntä vauvantalkkia häntään aina tarvittaessa ja harjaa pois. Paras tapa on pestä häntä Svarfegalla tai Dreumexilla, jos rasvaneritys on runsasta. Hoitamaton rasvahäntä aiheuttaa karvanlähtöä ja iho voi myös tulehtua.

NYPPIMINEN

Näyttelykissa trimmataan yleensä nyppimällä hyvissä ajoin ennen näyttelypesua - pitkät törröttävät jouhikarvat poistetaan yksitellen sormin tai pinsetein. Yksittäisen kuolleen karvan poistaminen ei yleensä aiheuta kissalle kipua.

TURKKIONGELMAT

Eloton hilseilevä turkki voi johtua monesta eri syystä; yksipuolinen ruokavalio, pitkä kiima-aika, liian lämmin ja kuiva huoneilma, ihottuma tai madot.

Tarkista ruokavalio (vitamiinit, rasvat, valkuaisaineet), lisää huoneilman kosteutta ja viileyttä, hanki apteekista kissalle soveltuva matolääkitys tai vie kissa ihottuman vuoksi eläinlääkäriin.

Ulkoilu suojatulla (verkko) parvekkeella, tarhassa tai valjaissa tekee hyvää myös pitkäkarvakissan turkille.

Takkuinen turkki on vaikea pala kokeneellekin kissanomistajalle. Pienimät takut voidaan irrottaa sormin nypläämällä. Isoa takkua halkaistaan vähitellen kamman kärjellä karvojen pituussuuntaan. Suuret ja huopaantuneet takut on syytä poistaa varovasti pala palalta tylppäkärkisillä saksilla (tai harvennussaksilla) siten, että saksien kärki koko ajan osoittaa ihosta poispäin. Jos turkki on päässyt pahasti takkuuntumaan tai kissa ei anna käsitellä itseään, on parasta antaa eläinlääkärin leikata tai ajella turkki kissan ollessa rauhoituksessa.

LISÄTIEDOT

Tarvitessasi lisätietoja kissan ja sen turkinhoitoon liittyvissä asioissa, voit aina kääntyä kissasi kasvattajan, kokeneiden kissanomistajien sekä rotujaostojen ja -yhdistysten toimihenkilöiden puoleen.

Tuomarien muistoja Maine Cooneista

Suomen Maine Coon -kissat ry lähetti Maine Coon -aiheisen kyselyn kaikille suomalaisille II-kategoriaa arvosteleville tuomareille ja vastauksensa antoivat Veikko Saarela, Kai Ruonala, Bjarne Wikström, Kristiina Rautio sekä Riikka Turpeinen.

Kuka olet ja milloin olet aloittanut tuomaroinnin?

Kai Ruonala: Olen Kai Ruonala, itsellenikin yllätyksenä virkaiällisesti vanhin AR-tuomari. Eikä siitä ole kuin vajaat 40 vuotta, kun ostin ensimmäisen rotukissani. LK-tuomaritutkintoni tein 1992. Ensimmäinen tuomarioppilaskertani oli Unkarissa Persialaiskissoilla, silloin Exoticit arvosteltiin III-kategoriassa. Toki arvostelin ennen valmistumistani epävirallisissa näyttelyissä ja esittelynäyttelyissä Suomessa ja ulkomaillakin.

Bjarne Wikström: Olen Bjarne Wikström, Tammissaaresta. Valmistuin vuonna 1995 tuomariksi kategoriassa II.

Kristiina Rautio: Olen Kristiina Rautio ja tehnyt ensimmäisen tutkintoni vuonna 1996 silloisessa kategoriassa IV, kategorian I tein 2000 ja kategorian II 2002.

Riikka Turpeinen: Olen Riikka Turpeinen ja tuomarina vielä kovin tuore, valmistuin ensimmäiseen kategoriaani (kat 2) huhtikuussa 2019 ja toiseen (kat 1) saman vuoden joulukuussa. Tuomarointi lähti kuitenkin mukavasti vauhtiin aikalailla heti valmistumisen jälkeen ja meillä Suomessa se on saanut koronasta huolimatta jatkua aika tasaisena.

Veikko Saarela: Olen Veikko Saarela, tuomariuraa on takana 27 vuotta. Tein tuomaritutkinnon 2. kategoriaan vuonna 2002.

Kertoisitko ensimmäisestä kohtaamisestasi Maine Coon- kissan kanssa?

Riikka: Meillä oli ollut kotona mieheni kanssa kaksi kotikissaa, joista toinen sairastui ja kuoli yllättäen nuorena. Olin haaveillut rotukissasta ja ryhdyin perehtymään eri rotuihin oikein kunnolla. Soittelin muutamille kasvattajille ja pian olikin sovittuna treffit yhden kasvattajan luo. Tässä voisi kurositeettina kertoa, että esittelin itseni ja perheemme nimenomaan lemmikki-Coonin ostajaehdokkaana ja oikein korostin, että näyttelytouhut eivät kiinnosta minua vähäkään. :D

Veikko: Ensimmäisen Maine Coonin näin Suomessa Tampereella kun persialais-ihminen Anja Lintuneva oli ostanut sellaisen Suomeen. Kissa oli Suomen ensimmäinen. En ollut tuolloin vielä silloisen kategorian II tuomari, johon rotu kuului.

Vierailin myös urauurtavan kasvattajan Dorte-Marie Kappersin kotona Kööpenhaminan keskustan alueella. Hänellä oli tuolloin pentuja. Ne olivat vastasyntyneitä, mutta kovin jätteläisiä, se jäi mieleen.

Kristiina: Ensimmäinen kohtaamiseni Maine Coonin kanssa oli vuonna 1989 näyttelyssä ja kyseessä oli nimenomaan Suomen ensimmäinen Cooni Guldfakse's Tequila Sunrise eli Peukku. Peukku oli ensimmäistä kertaa Suomen näyttelyssä ja tietysti sitä kaikki kävivät ihmettelemässä. Muistaakseni arvostelutulos oli H ja siitähän tuli suurta draamaa ja muistelen Anjan ko. arvostelusetelin itkien repineen.

Bjarne: Näin ensimmäisen Maine Coonin Tanskassa, en ollut tuomari vielä silloin. Totesin, että valtavan iso kissa!

Kai: Taisipa olla Anjan Peukku aivan pienenä, juuri Suomeen saapuneena. Toki tiesin sen hankinnasta ennakkoon.

Tapasitko Anja Lintunevaa? Kertoisitko hänestä jotakin?

Kristiina: Anjan tapasin monta kertaa ja muistan ainakin kerran Pälkäneellä jossain kesäjuhlista käyneeni, vaikka en Coonia omistanutkaan. Hauskoja muistoja myös joltain Venäjän reissulta, kun on Anjan ja kumppaneiden kanssa vietetty iltaa. Anjan seurassa ei koskaan tullut aika pitkäksi ja naurua riitti. Anja oli SUURI persoona ja temperamenttia riitti.

Kai: Kyllä ja kyllä, kävin mökillä ja kotona. Tosi hauska ihminen, aina oli juttua ja pikkujäynää mielessä. Anja oli mukana useilla järjestämilläni näyttelymatkoilla ja minäkin yhdistyksen juhlissa. Pälkäneen porakaivon jäädytetty vesi oli oivallista, kuuluisaa janojuomaa. ;D

Riikka: En ole tavannut, mutta juttuja toki kuullut.

Veikko: Tapasin yhteisen rotutaustani vuoksi kyllä – kilpailimme samoissa näyttelyissä, ja vierailin myös hänen kotonaan Pälkäneellä, jossa näin hänen alkanutta Maine Coon -kasvatustaan.

Bjarne: Tapasin. Ihminen, jolla aina oli kuuma!

Mieleepainuvimmat muistot tuomariuran alusta, jotka liittyvät Maine Cooniin?

Veikko: Kissat olivat kovin erilaisia, kaikkea mahdollista näkyi. Kissat olivat usein myös tosi likaisia. Moni ajatteli tuolloin, että luonnonrotu, farmikissa, voi olla luonnontilassa. Onneksi asiat ovat muuttuneet.

Riikka: Arvostelin ensimmäistä kertaa tuomarina Oslossa ja päivä alkoi mustilla Maine Cooneilla. Se jäi kyllä varmaan iäksi mieleen - mustat ovat minulle se juttu, rotu kuin rotu. Oma ensimmäinen Coonini oli musta Peikko. <3

Kristiina: Oikeastaan niitä eniten mieleepainuvia muistoja Cooneista on lähinnä enemmän assistenttijaioilta. Aloittaessani kategorian II tuomarointia tilannehan esim. Puolassa oli se, että kategoria II oli käytännössä muutama siperiankissa ja hirveä määrä Cooneja.

Ehkä mieleepainuvin muisto ikävällä tavalla oli Maastrichtin WW 2006. Olin ensimmäistä kertaa arvostelemassa WW:ssä ja minulla oli muistaakseni ryhmän V Cooneista nuoret ja pennut. Ko. väriryhmää oli niin paljon, että aikuiset olivat toisella tuomarilla. Huomasin nuoria arvostellessani, että kaunein urokseni oli väärässä luokassa. Koska oli kyseessä kaksipäiväinen näyttely ja se täytti sunnuntaina 10 kk, sen olisi kuulunut olla luokassa 9. Se tuomari, jolla oli aikuiset, oli jo tehnyt kaikki valintansa. Harmitti kovasti kauniin nuoren puolesta.

Kai: Minusta oli hienoa seurata rodun kasvua ja yhdistyksen kehitystä. Toisaalta "Kristallikruunun" hakeminen Prahasta Mostin näyttelyn jälkeen sekä kaupanteon avustaminen suomi-saksa tulkkina oli mielenkiintoista. Paluumatkalla oli vielä hätälasku Varsovaan ja kahden kissanpennun (MCO&BUR) käveleminen ruokapöydillämme lautasilta toisille valiten parhaat makupalat.

Bjarne: Kun kyseessä oli iso kissa, ajattelin että sillä oli hyvä

luonne, ettei rupea rähjäämään pöydällä.

Mitä muistat Peukusta, Suomen ensimmäisestä Maine Coonista?

Bjarne: Valtavan ISO KISSA!

Veikko: Kissa sai ensimmäisessä kolmessa näyttelyssään ristiriitaisia tuloksia, ekassa taisi tulla OH1, tyyppin vuoksi, toisessa tuli BIS-nuori ja kolmannessa diskauksen vuoksi. Kissa kävi kuumana näyttelyissä. Käydessäni Pälkäneellä Peukun omassa pikkuhuoneessa, hän nousi ylös ja alkoi ulvomaan taisteluhuutoa. Omistaja kunnioitti häntä ja minä pelkäsin – poistuimme kaikki huoneesta vähin äänin, koska emme olleet tervetulleita.

Riikka: Minulla ei valitettavasti ole ollut ilo kohdata liveinä Suomen ensimmäistä Coonia.

Kai: Suuri ja lihaksikas kissa silloin. Korvat varsin alhaalla nykyakuun.

Kristiina: Peukusta on paljon muistoja... Wanhan Sataman näyttelyssä kerran Peukku ei ollut taas parhaalla mahdollisella tuulella. Assistentti ei saanut sitä pois paneelihäkistä. En muista, olinko pääasistentti vai miksi menin yrittämään ja pakkohan se oli sieltä ulos ottaa, kun Anja istui lattialla ja itkeä volloitti ja kirosi Peukku. En muista, mikä oli lopputulos. Muistan vain sen, että Peukku kävi paneelin kaikki kuusi tuomaria läpi ja Anjakin rauhoittui.

Kuinka standardiin tuli muutos keskikokoisesta suureen?

Veikko: Tämä ehdotus on alun perin minun ideani. Valmistauduin kategoria II tutkintoon ja ihmettelin miksi Ragdoll ja norjalainen metsäkissa ovat suuria rotuja – mutta oikeasti suurin Maine Coon on vain medium to large. Ehdotin tähän sääntömuutosta ja se meni läpi PIROKin, Kissaliiton ja FIFen kokoukset ja astui voimaan 90-luvulla.

Bjarne: En ihan muista mikä oli varsinainen syy, mutta kai todettiin että Maine Coon on suuri kissarotu?

Kristiina: Muistaakseni se standardin koon muutos tuli ihan siksi, että kun verrattiin eri rotujen standardeja ja pohdittiin mitä sanottiin koosta ja sitten verrattiin käytännössä kissojen kokoa.

Kai: En muista ehdotuksen yksityiskohtien taustoja, mutta

FIFe GA sen lopulta päätti .

Riikka: Tämän muutoksen tuloa olin seuraamassa vain sivusta. En tiedä taustoja ja motiiveja - ehkäpä tavoiteltiin samoja linjanvetoja koon suhteen kuin norjalaisella metsäkissalla ja tuolloin vielä samassa kategoriassa olleen Ragdollin kanssa, ja se on minusta ihan loogista.

Mitkä ovat mielestäsi parhaat ja huonoimmat Maine Coonin ulkonäön trendit?

Kai: Paljon hyvää on tapahtunut, geenipohja on kasvanut, kissat ovat kauniimpia. Huonoimpia on pään liiallinen venyttäminen: pää on kapeampi ja "laatikoiden" erottuminen toisistaan vaikeutuu. Siksi myös korvat usein tulevat liian lähelle toisiaan.

Toinen ongelma ovat liian syväälle jäävät silmät. Ne jopa näyttävät pienemmiltä kuin oikeasti ovat.

Kolmas ei ehkä nyt ole trendi/tavoite, mutta ainakin vika ovat pään luiset harjanteet, joita toki muillakin roduilla esiintyy, mutta Maine Cooneilla varsin paljon.

Riikka: Trendi on sanana todella hankala - ei kai sellaisia saisi olla, jos tehdään määrätietoista jalostustyötä? Meillä on varsin selkeä standardi, jota kohti kasvatustyöllä pitää pyrkiä. Siellä määritellään kissan koko ja mittasuhteet, samoin eri yksityiskohtien koko, muoto, sijainti, millainen turkki jne. ja niissä pitää pysyä. Kaikenlaiset ylilyönnit on turhia, ja niillä ei tietysti saisi näyttelymenestystä tulla. Pelottavin trendi, ja siinä todella voi trendistä ehkä jopa puhuakin, on värvillitykset turkissa ja erityisesti silmissä. Sillä ei ole kasvattamisen kanssa mitään tekemistä, kun haetaan keinolla millä hyvänsä (luvattomilla risteytyksillä esimerkiksi) mitä erikoisempia värejä (esimerkiksi niitä sinisiä silmiä ilman valkolaikkuja), että saadaan myydä uusi "hittituote" sitten 8000 eurolla eteenpäin.

Veikko: Välillä tuntuu, että suurta kokoa tavoitellaan tyyppin (pään) kustannuksella. Pää on kuitenkin yhteensä 40 pisteen arvoinen.

Kristiina: Pidän isoista korvista, mutta en näistä nykyään liian usein nähtävistä ns. kynttiläkorvista, jotka ovat korkeat, mutta kapeat tyvestä ja usein varsinkin pennuilla sijaitsevat niin, että kääntyvät sisään päin. Olen aina myös valittanut siitä, mitä Coonin silmistä sanotaan... suuret ja pyöreät, kun ovat valppaana. Jos Coonilla on korostuneet poskiluut niin

kuin standardi sanoo, on käytännössä mahdotonta olla pyöreät silmät. Coonin ilme on parhaimmillaan sellainen, että pimeällä kujalla, kun vain silmät kiiluu, haluaa kääntyä ympäri ja juosta henkensä edestä. Minusta Cooni on lempeä jättiläinen, jolla on tappajan katse. Jos liian suuret ja avoimet silmät ei sovi Coonille, ei myöskään liian pienet ja syvällä olevat silmät. Cooni on suuri ja painava kissa, liika vartalon pituuteen keskittyminen aiheuttaa pakostakin ongelmia. Välillä tuntuu, että tapamme esittää näitä isoja kissoja näyttelyissä on kissalle epämiellyttävää.

Bjarne: Parhaat: Turkin laatu. Huonoimmat: Ylipitkä vartalo (vuosia sitten), pyöreä päänmuoto, ja alhaalla sijoitetut korvat.

Kertoisitko lyhyesti, miten ajat ovat muuttuneet?

Näyttelyt ennen ja nyt

Kai: Ennen näyttelyt olivat kahden päivän yhden sertin näyttelyitä: 1. päivänä oli laatuarvostelu, tienattiin sertit, jopa värin parhaat. Assistentit hakivat kissat toiseen huoneeseen, minne yleisöllä ja omistajilla ei ollut asiaa. Assistentit eivät saaneet kertoa tuloksista. Toisena päivänä oli vertailuarvostelu TP-valinnat viimeisteltiin ja oli paneeli. Sittemmin arvostelu muuttui avoimemmaksi, lopulta omistajat saivat itse esitellä kissansa.

Aiemmin näyttelyissä tunnettiin kaikki toisemme ja yhteiset näyttelyillalliset ja jatkot olivat usein todella hauskoja. Nythän kissat käyvät läpi jo pari arvostelua päivässä eivätkä läheskään kaikki harrastajat ole toisilleen tuttuja.

Bjarne: Vuodesta 1986 lähtien olen käynyt näyttelyissä, silloin arvostelu tapahtui aika usein kouluissa ja eri huoneissa. Aika usein ovi oli kiinni siihen tilaan. Tänä päivänä on paljon vapaampaa, kun omistaja saa esittää kissan ja voi keskustella vapaasti.

Veikko: Ennen oli paljon yhden sertin ja kahden päivän kisoja, joissa kilpailu luokissa oli suurta.

Riikka: Oma kokemukseni ei ole vielä kymmenien vuosien pituinen, mutta muutosta on tässä noin 10 vuodessakin nähty. Paneelihäkkejä ei enää käytetä, näyttelymuotoja on tullut uusia (tuplasertit, drive-init), siinä pari esimerkkiä.

Kristiina: Ennenhän näyttelyt olivat kaksipäiväisiä ja assistenttikantoisia. Silloin oli paljon enemmän aikaa tutustua ih-

misiin yli roturajojen. Toki assistenttikantoiset näyttelyt eivät sopineet kaikille kissoille ja niihin aikoihin ns. EVA-arvosteluja tuli enemmän. Koska ulkomaan näyttelyitä oli vähemmän ja kaikkiin maihin ei päässyt, niitä ikimuistoisia yhteisretkiä tehtiin enemmän. Pietariinkin matkustettiin useamman bussin retkikuntina. Pikkuhiljaa sitten siirryttiin jaettuihin näyttelyihin ja omistajat saivat kantaa itse kissansa. Sitten tulivat kahden sertin näyttelyt, Drive-Init... Elämäni toisessa kissanäyttelyssäni syyskuussa 1988 saivat vielä kissat yöpyä näyttelypaikalla, mitä en käsittänyt lainkaan. Tuo oli kuitenkin onneksi viimeinen kerta.

Kasvatus ennen ja nyt

Veikko: Sopimukset ja siitosrajoitukset myydyille kissoille ovat menneet järjettömiksi, niitä ei pitäisi kenenkään hyväksyä. Pitäisi myös muistaa, että ne ovat lainvastaisia. Kasvattaja ei oikeasti voi rajoittaa sitä, mitä kissallasi teet.

Ennen lainattiin uroksia – nykyisin se on harvinaisempaa.

Tietoa genetiikasta on paremmin tarjolla ja kasvattajien kissasivistys korkeammalla tasolla.

Kai: Suurin ongelma oli kontaktien puute siitosmateriaalin hankkimiseksi. Suomi oli suljettu, eikä rabiesvaaran takia tuonteja voitu tehdä kuin Australiasta, Uudesta-Seelannista, Englannista, Ruotsista ja Norjasta. Muutoin kissat joutuivat pitkiin ja kalliisiin karanteeneihin. Tuomarit toimivat tiedonlähteinä ja minäkin nöyrästi lähestyin asian tiimoilta rodun asiantuntijaksi katsottuja ulkomaisia tuomareita.

Toki itsekin olen järjestänyt, tuonut ja vienyt kymmeniä siitoskissoja näyttelymatkoillani suomalaisen kissankasvatuksen edistämiseksi.

Nyt on netti, kotisivut, e-mail jne. On ja olen itsekin käyttänyt eläintenkuljetukseen erikoistuneita kuljetusyhtiöitä.

Bjarne: Kyllä minulla on sellainen kuva, että kasvatus yleisesti on ollut vakavaa sekä ennen että tänä päivänä.

Kristiina: Kasvatus on tavallaan tietyllä tavalla helpompaa, koska maailma on avautunut. On helpompi solmia kontakteja ympäri maailmaa ja tuoda ns. uutta verta tai käyttää ulkolais-ta urosta. Kasvatus on myös haastavampaa, tietoon on tullut uusia sairauksia, joista osa pystytään testaamaan, osa ei. Yleensäkin kommunikointi kasvattajien kesken on helpompaa, jos siis niin haluaa. Kasvattajan vastuun merkitys on kasvanut ja korvausvelvollisuus on enemmän esillä.

Riikka: Nykykasvattajilla on tietoa käsissään paljon enemmän kuin vuosikymmeniä sitten. Myös terveysasioissa tieto on lisääntynyt. Maailma on pienentynyt monessa suhteessa, hyvässä ja pahassa. Nykyään on enemmän esim. pakollisia terveystestejä ja se on hyvä juttu. Muuten kasvattaminen on toivottavasti valtaosalla edelleen samanlaista: suurta rakautta ja omistautuneisuutta rotuun ja kissoihinsa.

Harrastaminen ennen ja nyt

Bjarne: Silloin, kun aloitin kissaharrastukseni 35 vuotta sitten, harrastus on muuttunut, esim. rotuja ei ollut niin monta kuin tänä päivänä. Ihmiset ovat kiinnostuneita harrastuksestaan, käyvät kursseissa, seminaareissa ja niin edelleen ja tänä päivänä saa tietoja helposti.

Kristiina: Jotenkin minusta, tai sitten aika kultaa muistot, harrastaminen oli enemmän sosiaalista toimintaa yli roturajojen aikaisemmin. Jotenkin tuntuu, että nykyään ollaan kilpailuhenkisiä. Tietenkin positiivista harrastamisesta on se, että on helpompi saada uusia kontakteja ympäri maailmaa ja näyttelyjäkin on paljon enemmän ja useammassa maissa kuin ennen. Jos en olisi silloin elokuussa 1988 avannut Kulttuuritalon ovea, paljosta olisin jäänyt paitsi... En osannut edes haaveilla, että tämä harrastus vie mennessään ja matkustan kissanäyttelyiden takia niin Meksikoon, Kanadaan, Indonesiaan, Brasiliaan kuin Argentiinaan.

Riikka: Harrastajamäärät ovat tainneet olla vuosia tasaisessa kasvussa, ainakin jos näyttelyiden suosiota katsotaan. Näkyvä harrastaminen tietysti myös Kissaliiton rekisteröintimäärissä. Monin osin pätee sama kuin edellisessä: harrastajilla on enemmän tietoa saatavilla, samoin myös enemmän mahdollisuuksia, olipa se sitten näyttelyitä tai vaikka kissa-agilityä.

Veikko: Ei kovin suuria muutoksia.

Kari: Ennen sitä oli mukana lähes jokaisessa "kissanristiäisessä". Enää ei viitsi. Liki kaikki on jo nähty niin kissojen kuin koirienkin kanssa. Parhaita asiantuntijoita edelleen ovat ne äskettäin harrastamisen aloittaneet ja jonkinlaisen korpraalinnatsan saaneet. Hehän ne tietävät parhaiten, miten tällaisen 35 vuoden kasvatuskokemuksen omaavankin tulee toimia. Siksi en enää kasvatakaan - en mitään. Käyn vain arvostelemassa sopivan harvakseltaan.

Yhdistystoiminta ennen ja nyt

Kari: Itse olen jättänyt kissapolitiikoinnin jo vuosia sitten. Joku-
nen yhdistys siinä tuli perustettua ja muutamien puheenjoh-

taja olen ollut.

Kristiina: Yhdistyksiä on nyt enemmän, samoin rotuyhdistyksiä. Ennen oli vain Kissaliitto, nyt myös Suomessa on CFA, TICA, WCF. Ennen rotukirjauskin hoitui päivätyön ohella, toimisto oli vain haave. Yhdistysten toimihenkilöt käyttävät yhä enemmän omaa aikaansa yhdistyksen pyörittämiseen, koska esim. jäsenmäärät ovat kasvaneet. Jotenkin tuntuu, että talkoohenkisyttä oli ennen enemmän. Tehtiin yhdessä asioita rotuyhdistysten pöytiin, postitettiin yhdessä vahvistuskirjeitä, näyttelytalkoissakin oli enemmän porukkaa. Yksi asia kuitenkin on pysynyt samana: edelleenkin on yhtä vaikeaa saada luottamustoimiin uutta porukkaa mukaan.

Bjarne: En ole koskaan ollut yhdistyksen hallituksessa, joten minulla on vain kokemuksia, miten yhdistykset järjestävät näyttelyt ja seminaarit ym. Yleisesti Suomessa järjestetään tapahtumat erittäin hyvin. Ulkomailla joskus eri tavalla.

Veikko: Ei kovin suuria muutoksia, kivaa oli ennen ja on edelleen.

Riikka: Yhdistystoiminta on modernisoitunut ja tehostunut. Omakissa on ollut meille iso harppaus tässä asiassa. Tiedän, että osassa yhdistyksiä ponnistellaan talkoovoiman saamiseksi - omassa yhdistyksessäni talkooväkeä ja aktiivisia tekijöitä on onneksi vielä piisannut. Siinä mielessä mikään ei ole muuttunut: edelleen tarvitaan tekeviä käsiä ja hyvää mielikuvitusta, että keksitään uusia kivoja juttuja, ja pidetään harrastus pyörimässä.

Peukku

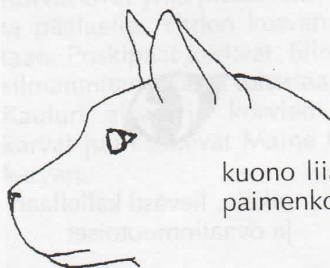
Koko

Keskikokoisesta isokokoiseen. "Mielestäni leijona on iso". Antaako se minulle oikeuden aina vain suurentaa ja suurentaa rotua, kunnes saavutan leijonan kokoisen Maine Coonin. Ei, no mihin raja vedetään? Olemme jokainen kuulleet näytteilyissä, että jollain on kotona yli 10-kiloinen kissa.

On tosi hienoa, jos kissa on terve (ei lonkkaongelmia), lihaksikas (ei pullea), ja kaikki vartalon osat sopuoinnussa - pää suhteessa vartaloon, häntä yhtä pitkä kuin vartalo, jalat pitkät ja vahvaluus-toiset", selittää Cheryl M. Gower.
Urokselle riittää 6-8 kg painoa ja naaraalle 4-5,5 kg.

Pään profiili

Kuonon pituus sama kuin etäisyys kulmakarvoista korviin. Nenä ja ylähuuli samassa linjassa leuan kanssa. Kasvot ja nenä keskipitkät. Pään tulee olla leveyttään pidempi. Otsa hieman kaareva. Profiilissa lievä kaartuva mutka.

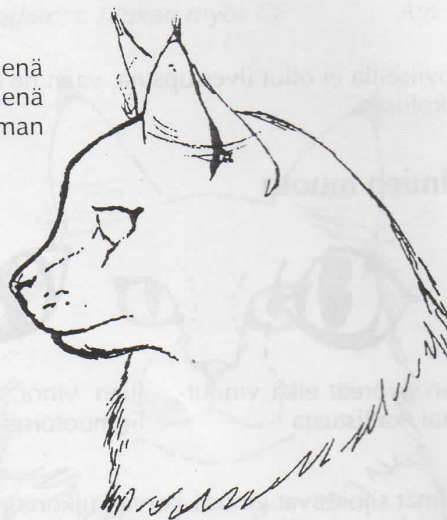
kuono liian pitkä "saksanpaimenkoirainen"

kuono liian lyhyt. Taval-
lisesti profiilipainauma
on liian syvä, koska kuo-
no on lyhyt.

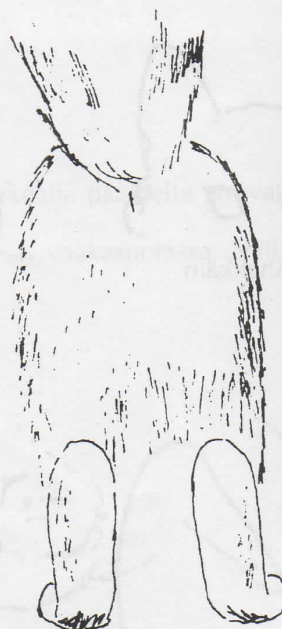

profiili liian suora. Leu-
ka olematon, ehkä kis-
salla on/tulossa yläpu-
renta.

Näissä piirroksissa on käytetty mallina paria amerikkalaista huippuyksilöä, jotka Cherylin mielestä olivat itse täydellisyksiä. Meillä jokaisellahan sellainen on kotona, mutta rva Gower ei ole nähnyt häntä, sääli.

Takapää

Takapää on selvästi neliömäinen. Turkki on tiheätä ja paksua nilkkojen yläpuolella (aivan selvät housut).

Jalat ja tassut

Jalat ovat keskipitkät, jotka muodostavat suorakulmion vartalon kanssa. Lihaksikkaat. Monet tuomarit ovat alkaneet katsoa, miten kissa seisoo takajaloillaan pöydällä. Kissan pitää seistä tassuillaan eikä koko jalkapöytä maassa. Jalkaosa ja kinner suorassa linjassa vartaloon nähden (ei pihtikintut).

Silloin reisi on vahva ja lihaksikas. Takatassujen pitää olla suoraan eteenpäin, nilkat eivät saa koskea toisiaan eikä levitä ulospäin.

Varpaiden välissä on karvatupsut, jotka näkyvät selvästi kissan tassujen alta.

Maine Coonin

turkinhoito

TEKSTI: Marianne Hetekivi-Eklöf & Emilia Leino

KUVAT: Tessa.lv & Emilia Leino

Sivulta 18 voit lukea puolipitkäkarvaisen kissan turkinhoito-ohjeita vuodelta 1998. Tämä artikkeli on sitä tuoreempi ja julkaistu aiemmin Kissafani lehdessä xx/2021.

Millä tavalla Maine Coonin turkkia hoidetaan ja kuinka säännöllisesti?

Maine Coon on kissarotu, joka ihastuttaa meitä mahtavalla turkillaan. Toisilla yksilöillä turkki on helppohoitoinen, kun taas toisille saattaa takkuja tulla herkästi. Rasvoittuva turkki vaatii sekin erityishuomiota. Turkki on kaksikerroksinen ja se suojaa kissaa niin kylmältä kuin kuumaltakin.

Coonin turkki vaatii usein säännöllistä hoitoa pysyäkseen hyväkuntoisena. Turkin säännöllinen harjaaminen ja kampaaminen on tärkeää myös karvapallojen muodostumisen kannalta. Mikäli kissa itseään pestessään nielee paljon karvoja, on suolitukoksen vaara olemassa. Tämä on huomioitava etenkin karvanlähtöaikaan. Säännöllinen pesu auttaa turkkia pysymään sileänä ja helpommin kammattavana. Joillekin turkilaaduille riittää kampaaminen kerran viikossa ja pesu pari kertaa vuodessa, kun taas toisia täytyy harjata päivittäin ja pestä kuukausittain. Kissanäyttelyissä kannattaa piipahtaa ainakin sen verran, että näkee miltä hyväkuntoinen turkki näyttää. Useinkin luullaan oman kissan turkkia puhtaaksi, kun ei ole vertailukohdetta. Kasvattaja on yleensä paras ihminen neuvoamaan turkinhoidossa, sillä hän tietää pentunsa ja hänen vanhempiansa turkinlaadut.

Kuinka usein Maine Coon pestään ja millaisilla aineilla?

Coonin turkki kaipaa pesua, kun se on likaisen ja rasvoittuneen näköinen. Toisille kolleille kehittyy rasvahäntä, jonka voi joutua pesemään hyvinkin tiheään. Rasvoittuminen lisää ihoinfektion riskiä ja voi olla kissalle vaarallinen. Ihoa tulisikin tarkkailla päivittäin.

Markkinoilla on monenmoisia hyviä pesuaineita ja kokeilemalla löytyy omalle kissalle sopivimmat. Turkin laadusta riippuu minkälaisia aineita kannattaa käyttää. Kissa on hyvä pestä pari kertaa vuodessa perusteellisemmin ja välillä voi halutessa tehdä pesut hieman miedommilla aineilla. Groomers Goopin rasvanpoistogeeli on yksi Coonin-omistajan perusaineista. Sillä saa hyvin rasvan irtoamaan turkista. Rasvanpoistogeelin jälkeen voidaan pestä turkki laimennetulla Fairyliuksella tai rasvanpoistoshampoolla, minkä jälkeen tehdään shampoopesu ja tarvittaessa laitetaan hoitoaine. Pesuaineet täytyy muistaa huuhdella hyvin, itse huuhtelen lähes puoli tuntia, jotta varmasti ainejäämät poistuvat turkista. Kissan kunnolliseen pesuun kannattaa varata pari tuntia aikaa. Välipesuissa, mikäli turkki ei ole kovin likainen, voi käyttää vain yhtä shampooa. Itse kokeilen välipesuissa erilaisia luomutuotteita, joista osa on todella hyviä arkipesuun. Mikäli iho on hilseilevä, kannattaa ostaa apteekista tai eläinlääkäriltä ihan siihen tarkoitettuja pesuaineita.

Orange Triumph Olympian*RU "Nuutin" kuvat ennen pesua, ennen turkin kuivumista ja viimeisessä kuvassa huikea lopputulos.

Kuinka usein kammataan ja harjataan?

Coonin turkkia olisi hyvä harjata päivittäin, varsinkin karvanlähtöaikaan, mutta vähintäänkin kerran viikossa. Kissan turkkia on tärkeä harjata, vaikkei se toimenpiteestä tykkäisikään. Kainaloihin ja pussihousuihin saattaa muodostua hyvinkin nopeasti takkuja, jotka voivat kasvaa melko suuriksi. Takut kiristävät ihoa ja niiden alla piilee infektioriski. Myöskin hiekanmuruista voi alkaa muodostua takku hännänaluskarvoihin. Kissaa silittäessä olisi hyvä aina kädellä tarkastaa myös nämä alueet.

Millä tavalla kissan turkki laitetaan näyttelykuntoon? Mitä kaikkea tehdään ja kuinka paljon siihen menee aikaa? Missä vaiheessa mikäkin toimenpide tehdään?

Näyttelyitä varten on syytä tehdä mahdollisimman perusteellinen pesu (rasvanpoisto, shampoot ja mahdollisesti hoitoaine), jotta turkki tulee varmasti puhtaaksi ja näyttäväksi. Turkin laadusta ja rasvoittumisnopeudesta riippuen pesu suoritetaan 1-3 päivää ennen näyttelyä. Joskus voi olla tarvetta tehdä pesu jo esim. viikkoa ennen ja uusua se vielä lähemmäs näyttelypäivää. Kuivaus suoritetaan joko, föönilillä, jos kissa on siihen tottunut tai annetaan kuivua itsekseen esim. saunan lämpöä hyödyntämällä.

FI*HoneyCoon's Stormy End "Baloo" näyttelyturkissaan.

Orange Triumph Olimpia*RU näyttelyturkissaan.

Kuivumisen aikana turkkia täytyy harjata tietyin väliajoin takkuuntumisen estämiseksi. Aikaa tähän kaikkeen menee yleensä parisen tuntia, mutta joskus saattaa mennä koko päiväkin varsinkin, jos on useampi kissa pestävänä.

Hoidetaanko turkkia muulla tavoin? Ruokinnalla, Vitamiineilla tai muulla sellaisella?

Hyvälaatuinen ruoka on tärkeä myös turkin hyvinvoinnin kannalta. Raakaruokinnassa täytyy huomioida, että myös tärkeät hivenaineet, vitamiinit ja muut kissalle välttämättömät ainesosat löytyvät kissan ruokavaliosta. Toki ruokintaa voidaan täydentää erilaisilla valmisteilla ja öljyillä. Maine Cooneille löytyy usealta ruoanvalmistajalta juuri tälle rodulle räätälöityä ruokaa etenkin nappuloissa.

Onko hyväksi ajaa paksuturkkisen kissan karvat osittain kesäksi eli trimmata kissa kevyempään turkkiin kesäksi?

Maine Coonin rotumääritelmään kuuluu puolipitkä turkki, ja ne kasvattavatkin usein kesäksi kunnon pompat. Toki pyllykarvoja voi lyhentää, mikäli kissa sotkee niitä usein. Vatsakarvojenkin toiset lyhentelevät kesäksi. Mutta koska kissa on varustettu tällä upealla turkilla, joka suojaa sitä myös kuumuudelta, en lähtisi sitä trimmaamaan. Kissalle voi kesäksi hank-

kia tuulettimia, viilentäviä makuualustoja ja pitää useassa astiassa raikasta vettä. Suihku on myös hyvä viilennyskeino.

Voiko kissalta ajaa kaikki karvat vai onko siitä enemmän haittaa?

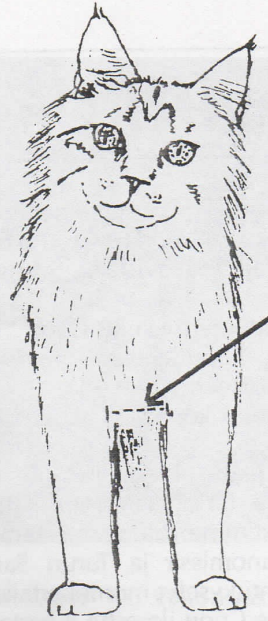
Maine Coon on rotu, jolle on luonnonvalinnalla kehittynyt upea turkki, jota kasvattajat vaalivat kasvatustyöllään. En näe mitään syytä sen täydelliseen tai osittaiseen ajelemiseen. Mikäli turkki takkuuntuu ja omistaja ei takkuja kykene poistamaan, olisi parempi vaihtoehto käyttää kissa säännöllisesti kissapesulassa tai trimmaajalla, joka osaa takut poistaa. Kannattaa myös miettiä toista kissarotua, mikäli ei ole turkinhoidosta kiinnostunut.

FI*HoneyCoon's Stormy Endin turkinhoidon vaiheet.

Rinta

Rinta pitäisi olla leveä, mutta ei kuin bulldogilla. Kun kissa seisoo, pitäisi olla ainakin yhden jalan leveys etujalkojen välissä. Jos saat kaksi sormeasi mahtumaan olkapäiden väliin, rinta on oikean levyinen.

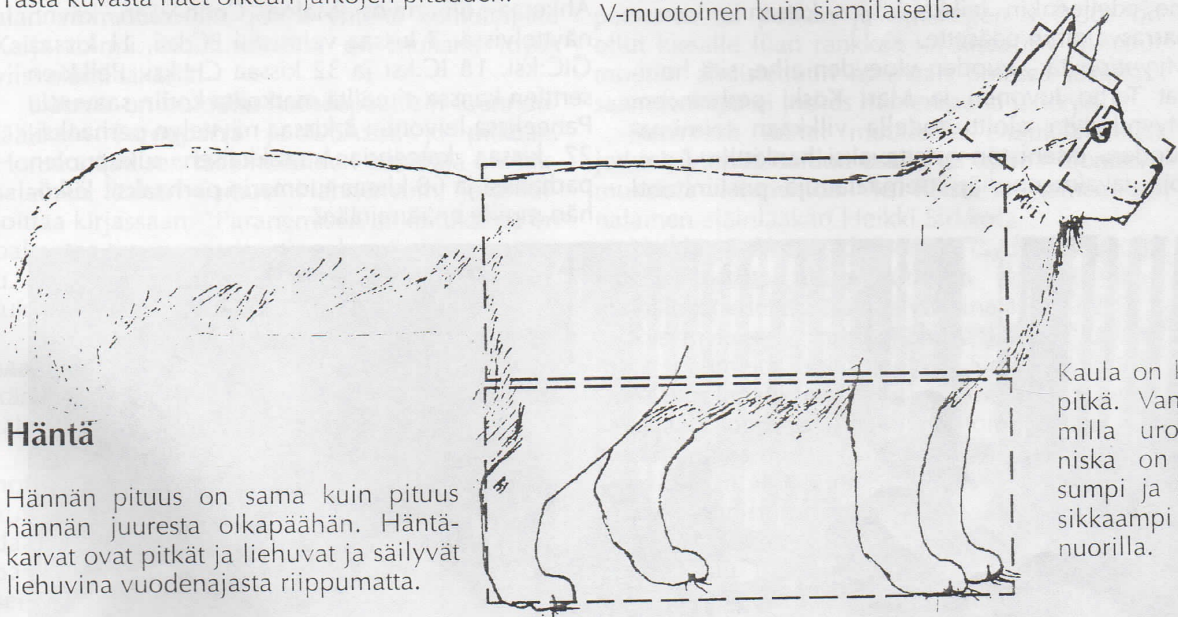
Kokonaisuus

Sivusta katsottuna vartalo on suorakulmio. Ylhäältä katsottuna vartalo on suorakulmio. Vartalonalapuolella oleva tyhjä tila on suorakulmio. Tästä kuvasta näet oikean jalkojen pituuden.

Pää ja kuono ovat laatikko laatikossa. Jotkut tuomarit pitävät enemmän kiilamaisesta päästä. Tämä tarkoittaa, että kuonolaatikko on pienempi kuin päalaatikko, mutta pää ei koskaan saa olla V-muotoinen kuin siamilaisella.

Häntä

Hännän pituus on sama kuin pituus hännän juuresta olkapäähän. Häntäkarvat ovat pitkät ja liehuvat ja säilyvät liehuvina vuodenajasta riippumatta.

Kaula on keskipitkä. Vanhemmilla uroksilla niska on paksumpi ja lihaksikkaampi kuin nuorilla.

Pitäisikö kaikkien Maine Coonien olla samannäköisiä? Ei suinkaan. Pääasia, että kissa on terve ja tasapainoinen kaikilta mittasuhteiltaan. Mikään kohta ei saa "hypätä esille", vaan kaikki Maine Coonin osat sopivat toisiinsa kuin nyrkki silmään.

Nuorten kissojen omistajat muistakaa, että tämä rotu kehittyy hitaasti ja saavuttaa täydet mittansa vasta 3-4-vuotiaana.

Maine Coon on niin kaunis kissa, ettei siitä saa silmää irti. Kissaa pystyy vain ihaillemaan katsellaan yhä uudestaan ja uudestaan.

Artikkeli on ilmestynyt Maine Coon Breeders and Fanciers Association jäsenlehdessä The Scratch Sheet:ssä, tekijänä päätoimittaja Cheryl M. Gower. Käännöslupa saatu rva Gowerilta 20.2.96.

Mykkänä ihastuksesta Arja Kivi

*Hyvää Joulua,
suvaitsevaa ja
yhteistyökykyisempää
Uutta Vuotta*

1995

*kaikille Maine Coon
ihmisille*